

Nathalie Lemel, αναρχική μαχήτρια, φεμινίστρια και Πετρολέζα της Παρισινής Κομμούνας (26 Αυγούστου 1827 -1921)

“Από την μία πλευρά βλέπαμε τους/τις προλετάριους/ες κάθε χώρας, γεμάτοι/ες ελπίδα και εμπιστοσύνη με τα πρόσωπα τους στραμμένα στους άντρες και τις γυναίκες της Κομμούνας. Στην άλλη πλευρά ήταν τα βαμπίρ των εργοστασίων, οι ιππότες των χρηματιστηρίων, και όλα τα άλλα παράσιτα που γεμάτοι φόβο, βούλιαζαν τα κεφάλια τους στους ώμους τους.”

Η Nathalie Lemel, γαλλίδα βιβλιοδέτρια, αναρχική μαχήτρια, φεμινίστρια και Πετρολέζα*, πολέμησε στα οδοφράγματα με το τουφέκι στο χέρι στην Κομμούνα του 1871. Γεννήθηκε 26 Αυγούστου 1827. Οι εργαζόμενες της Κομμούνας πολεμούσαν για τα δικαιώματα των γυναικών σε ταξική βάση και υπερασπίζονταν την επανάσταση με τις ίδιες τις ζωές τους. Μετά την μαζική σφαγή δεκάδων χιλιάδων Κομμουνάρων από το κράτος, εξορίστηκε στη Νέα Καληδονία όπου μοιράστηκε το ίδιο κελί με την Louise Michel.

Η Nathalie Lemel γεννήθηκε στην Brest της Βρετανίας, όπου οι γονείς της οι Duvals είχαν ένα cafe. Πήγε σχολείο μέχρι τα 12 και στη συνέχεια έγινε βιβλιοδέτρια. Το 1845 παντρεύτηκε τον Jerome Lemel, επίσης βιβλιοδέτη. Κάναν 3 παιδιά. Το 1849 μετακόμισαν στο Quimper, όπου άνοιξαν βιβλιοπωλείο. Η επιχείρηση άντεξε μέχρι το 1861, όταν το ζευγάρι χρεοκόπησε λόγω του αλκοολισμού του Jerome. Η Nathalie τον εγκατέλειψε με τα 3 τους παιδιά και πήγε στο Παρίσι.

Δούλεψε ως βιβλιοδέτρια και μεταποιήτρια στο Παρίσι, και στη συνέχεια πολιτικοποιήθηκε στο σοσιαλιστικό κίνημα. Το 1864 γεννήθηκε η Πρώτη Διεθνής στο Λονδίνο σε μια πολυτάραχη περίοδο για την Ευρώπη. Τον Αύγουστο του 1864 οι εργαζόμενοι/ες στην βιβλιοδεσία πραγματοποίησαν απεργία, κατά τη διάρκεια μεγάλων συγκρούσεων, στις οποίες η πιο γνωστή μαχήτρια ήταν η [Eugène Varlin](#). Το 1865 η Nathalie Lemel έγινε μέλος

της Πρώτης Διεθνούς. Όταν καλέστηκε νέα απεργία, ήταν μέλος της απεργιακής επιτροπής και εκλέχτηκε ως εκπρόσωπος του συνδικάτου, θέση σπάνια για γυναίκα εκείνης της εποχής. Ξεχώρισε για την επιμονή της και την οργανωτική της ικανότητα στον αγώνα της για ισότητα μισθών μεταξύ αντρών και γυναικών.

Σύμφωνα με μια αναφορά της αστυνομίας: “Ξεχώρισε για τον έντονο ενθουσιασμό της και την πολιτική της δραστηριότητα. Στα εργαστήρια διάβαζε απαγορευμένες εφημερίδες δυνατά, σύχναζε στις εργατικές λέσχες.”

Αυτά συμβάλλανε επιπρόσθετα στην ήδη στοχοποίηση της από την συντηρητική κοινωνία και την αστυνομία: Ήταν εμφανώς αντίθετη στην [Δεύτερη Αυτοκρατορία](#), είχε εγκαταλείψει το σπίτι και την οικογένειά της (κυρίως λόγω του αλκοολικού συζύγου της). Η ελευθερία της από τα οικογενειακά δεσμά ενίσχυσε την πολιτική της δραστηριότητα: Με την Varlin και άλλες βιβλιοδέτριες, συμμετείχαν στην δημιουργία της “Νοικοκυράς” (“*La Ménagère*”) και της “Μαρμίτας” (“*La Marmite*”), συνεργατικά υπαίθρια εστιατόρια, και δούλευε στην προετοιμασία γευμάτων.

Η εξέγερση ξεκίνησε στις 18 Μάρτη 1871. Από εκείνη τη μέρα η Lemel ήταν ενεργή στις λέσχες γυναικών και έκανε συχνά δημόσιες ομιλίες. Αυτές οι ομιλίες ενθάρρυναν την δημιουργία της “Γυναικείας Ένωσης για την άμυνα του Παρισιού και την φροντίδα των τραυματιών” (σε συνεργασία με μια μαρξίστρια, την Elisabeth Dmitrieff), στις 11 Απριλίου της ίδιας χρονιάς. Η Lemel συμμετείχε ως μέλος στην κεντρική επιτροπή της Ένωσης.

Στις 26 Μαρτίου, μετά τις εκλογές, δημιουργήθηκε ένα επαναστατικό συμβούλιο, στο οποίο συμμετείχαν διάφορες επιφανείς προσωπικότητες όπως οι [Jules Vallès](#), [Charles Delescluzes](#), [Raoul Rigault](#), [Gustave Flourens](#), και [Eugène Varlin](#). Η πόλη του Παρισιού θα διευθυνόταν πλέον από την Κομμούνα ως τη Ματωμένη Εβδομάδα, η οποία άρχισε στις 21 Μάη όταν τα στρατεύματα των Βερσαλλιών μπήκαν στην πόλη, και έληξε με την τελική μάχη στο νεκροταφείο [Père Lachaise cemetery](#) στις 28 Μάη. Σε αυτό το διάστημα η Nathalie Lemel πολεμούσε στα οδοφράγματα κοντά στο *Blanche* (on *rue Pigalle*) και ταυτόχρονα φρόντιζε τους τραυματίες.

Μετά την ήττα της Κομμούνας, το Πολεμικό Συμβούλιο την καταδίκασε σε εξορία στη Νέα Καληδονία. Μεταφέρθηκε εκεί με το πλοίο *Virginie* μαζί με τους [Henri Rochefort](#) και [Louise Michel](#). Οι δύο εξόριστοι αντέδρασαν έντονα στον διαχωρισμό των εξόριστων γυναικών και αντρών. Παρολαυτά φτάσανε στην χερσόνησο Ducos 5 μέρες μετά τους άντρες στις 14 Δεκέμβρη του 1873, όπου μοιράζονταν το ίδιο κελί. Περίμενε μέχρι να της δοθεί αμνηστία από τον πρόεδρο Félix Faure ως το 1880 για να επιστρέψει στο Παρίσι. Αργότερα έπιασε δουλειά στην εφημερίδα [L'Intransigeant](#) και συνέχισε τον φεμινιστικό της αγώνα.

Πέθανε στο νοσοκομείο Ivry sur Reine στην Val de Mame το 1921.

- Οι Πετρολέζες ήταν γυναίκες αγωνίστριες στην Παρισινή Κομμούνα. Κατηγορήθηκαν για τον εμπρησμό μεγάλου τμήματος του Παρισιού κατά τις τελευταίες μέρες της Κομμούνας τον Μάη του 1871.

Πηγή: wikipedia

Μετάφραση – επιμέλεια: Αναρχική Συλλογικότητα Manifesto